

Матеріали до теми: «Диференційований підхід до навчання – передумова формування освітніх компетентностей на уроках історії та суспільствознавчих дисциплін.»

Мета : Підвищення професійного рівня та фахової компетенції вчителів історії та правознавства

Завдання :

- вивчення сутності, форм та цілей диференційованого навчання;
- показати значення диференційованого навчання для формування освітніх компетентностей учнів на уроках історії та правознавства;
- ознайомитись з досвідом вчителів міста щодо реалізації принципу диференціації у процесі навчання історії та правознавства.

План

I Теоретична частина

- 1 Диференціація навчання як важливий засіб оновлення школи на сучасному етапі. Історія розвитку ідей диференціації навчання.
2. Сутність, цілі та форми диференційованого навчання.
3. Психолого-педагогічні основи і критерії диференціального навчання.
4. Диференціація навчання на всіх етапах уроку.
5. Використання різнорівневих завдань як ефективний метод забезпечення диференціації навчання .

II. Практична частина: відвідування та обговорення уроків:

Література, інтернет ресурси:

-Пометун О.І. , Г. О. Фрейман. Методика навчання історії в школі :К.Генеза,2005,с.93

-Баханов К.О.Організація особистісно орієнтованого навчання.:Харків, Основа,2008,с.135

-

[http://coolreferat.com/Диференціація навчання на всіх етапах уроку](http://coolreferat.com/Диференціація_навчання_на_всіх_етапах_уроку)

[http://ua-referat.com/Диференційоване навчання як засіб підвищення ефективності уроку](http://ua-referat.com/Диференційоване_навчання_як_засіб_підвищення_ефективності_уроку)

«До кожного учням треба підійти, побачити його труднощі, кожному необхідно дати тільки для нього призначене завдання».» В.О. Сухомлинський:

Вимоги до організації диференційованого навчання:

- Систематичне застосування диференційованих завдань на уроках, враховуючи мету уроку;
- Врахування загальної готовності дітей до навчальної діяльності та готовності до засвоєння конкретного матеріалу;
- Уміння передбачити труднощі, які можуть виникнути в дітей під час його засвоєння;
- В системі уроків використовувати диференційовані завдання індивідуального характеру;
- Робити перспективний аналіз: для чого плануються завдання, чому їх треба використати саме на данному етапі уроку, як продовжити цю роботу на наступних уроках.
- У процесі застосування диференційованих завдань здійснювати для різних груп дітей перехід від колективних форм роботи до частково самостійних і повністю самостійних у межах уроку і системі уроків.
- Обдумати як запобігти труднощам, не допустити відставання слабких дітей і водночасне стримувати темпу зростання сильних учнів;
- Організація обов'язкової перевірки виконаних завдань;
- забезпечити для кожного учня оптимальну пізнавальну діяльність у процесі навчальної роботи на всіх етапах уроку

**Організація вчителем внутрішньої класної диференціації
включає кілька етапів:**

1. Визначення критерію, на основі якого виділяються групи учнів для диференційованої роботи.
2. Проведення діагностики за обраним критерієм.
3. Розподіл дітей за групами з урахуванням результатів діагностики.
4. Вибір способів диференціації, розробка різнорівневих завдань для створених груп учнів.
5. Реалізація диференційованого підходу до школярів на різних етапах уроку.
6. Діагностичний контроль за результатами роботи учнів, відповідно до якого може змінюватися склад груп і характер диференційованих завдань.
7. У роботі зі старшими школярами доцільно використовувати два основних критерії диференціації: навченість і здатність до навчання.

Критерії диференціації навчальних завдань за:

1. рівнем творчості. навчальних завдань
2. за рівнем труднощів навчальних завдань.
3. за обсягом навчального матеріалу.
4. за ступенем самостійності учнів;
5. характером допомоги учням;
6. формою навчальних дій.
7. За рівнем засвоєння інформації